

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

‘Ο ἀκαμάτης ἄνθρωπος εἶν’ τοῦ ζητιάνου ἀδελφός.

‘Ο γέρος κι’ ἂν στολίζεται ’ς τ’ ἀνήφορο γνωρίζεται.

‘Ο διάβολος σφαλαῖ μιὰ πόρτα κι’ ὁ Θεὸς ἀνοίγει δέκα.

‘Ο ἔρωτας εἶνε τυφλὸς κι’ ἀνοιχτομμάτες πιάνει.

‘Ο θυμωμένος κι’ ὁ τρελλὸς ὁμοιάζουν καὶ οἱ δύο.

‘Ο κάβουρας ’ς τὴν τρύπα του μεγάλος ἄρχος εἶνε.

‘Ο καιρὸς πουλεῖ τὰ ξύλα κι’ ὁ χειμῶνας τ’ ἀγοράζει.

‘Ο καλὸς καρaboκύρης ’ς τὴ φορτοῦνα φαίνεται.

‘Ο καλὸς ὁ φαράς ’ς τὸ σκοτάδι φαρεύει.

‘Ο κόσμος τῶχει τύμπανο καὶ σὺ κρυφὸ καμάρι.

‘Ολοι μαστόροι γίνονται ’ς τὴν τέχνη κάθε ἄλλου.

‘Ο λύκος κι’ ἂν ἐγήρασε κι’ ἄλλαξε τὸ μαλλί του.
Μήτε τὴν γνώμην ἄλλαξε, μήτε τὴν κεφαλὴ του.

‘Ο Μανώλης μὲ τὰ λόγια κτίζει ἀνώγεια καὶ κατώγεια.

‘Οποιοσ κάθεται μαργώνει κι’ ὅποιοσ περπατεῖ μαζώνει.

‘Ο πηλὸς σὰν δὲν δαρθῆ κεραμίδι γίνεται.

‘Οποιοσ ἀέρα κυνηγᾷ ἀέρας τόνε παίρνει.

‘Οποιοσ ἀέρας κι’ ἂν φυσᾷ ὁ μῦλος πάντ’ ἀλέθει.

‘Οποιοσ βαστᾷ τὴ γλῶσσά του σώζει τὴν κεφαλὴ του.

‘Οποιοσ δὲν βλέπει τοῦ πατεῖ ’ς τὴ λάσπη θενὰ πέση.

‘Οποιοσ ζῆ μὲ ξένο νοῦ ἀποθαίνει γλήγορα.

‘Οποιοσ θέλει να παινιέται, μόνος του κατηγοριέται.

‘Οποιοσ λέγει τὸν πόνο του βρίσκει τὴ γιατριά του.

‘Οποιοσ σκάφτει λάκκον ἄλλου πέφτει μὲς σ’ αὐτὸν ὁ ἴδιος.

‘Οποιοσ σκορπᾷ τὸν καιρὸ δὲν τὸν μαζεύει πλέον.

‘Οποιοσ φυλάγει τὰ παλῆα γλυτόνει τὰ καινούργια.

‘Οποῦ νε καλορρίζικος γεννᾷ κι’ ὁ κόκοράς του.
Κι’ ὅποῦ ’νε κακορρίζικος φορᾷ κ’ ἡ ὄρνιθά του.

‘Οποιοσ πλουταίνει μὲ τὸν νοῦ ὀγρήγορα φτωχαίνει.

‘Οπως ἔστρωσες θὰ πέσης.

1. ΤΟ ΠΡΩΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ (ἐν σελ. 353).

2. Η ΝΙΟΒΗ. Εἰκὼν ὑπὸ J. Solomon (ἐν σελ. 357). Μία τῶν συγκινητικωτάτων μορφῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ εἶνε ἡ Νιόβη, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίωνος. Αὕτη κατήγετο ἐξ ὑπερηφάνου τινὸς γένους, ὅπερ διὰ τῆς ἀλαζονείας του εἶχε πρόσβάλῃ τοὺς φίλους πρὸς αὐτὸ διακειμένους θεοὺς. Πατὴρ τῆς Νιόβης ἦτο ὁ δυστυχὴς Τάνταλος, ὅστις ἐβασανίζετο ἐν τῷ Ἄδῃ ὑπὸ τῆς φοβερωτάτης δίψης καὶ πείνης, ἃς οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ κορέσῃ, ἐνῶ ἦτο βεβυθισμένος ἐν τῷ ὕδατι μέχρι τοῦ λαιμοῦ οἱ δὲ κλάδοι τῶν δένδρων βεβαρημένοι ὑπὸ ὠραιότατων καρπῶν ἐκρέμαντο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του. ‘Ο Τάνταλος ἦτο πρότερον ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁμοτράπεζος τῶν θεῶν καὶ ὁ ἐμπιστευτικὸς τοῦ Διός, ἀλλ’ ἐν τῇ ἀμέτρῳ του ὑπερηφανείᾳ καὶ ἀκριτομυθίᾳ διήγειρε καθ’ ἑαυτοῦ τὴν ὄργην τῶν θεῶν καὶ ἐτιμωρήθη διὰ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ποινῆς. ‘Ομοίαν τινὰ τύχην ἔσχε καὶ ἡ θυγάτηρ του Νιόβη. Μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίωνος, ζῶσα ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ καὶ περικυκλουμένη ὑπὸ δώδεκα ἀνθηροτάτων τέκνων, ἐξ υἱῶν καὶ ἐξ θυγατέρων, ἦτο πράγματι εὐτυχὴς καὶ ἠβλογημένη ὑπὸ τῶν ἀθανάτων. Ἀλλ’ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τῆς

ἐπαρθεῖσα ἤρισε πρὸς τὴν Λητώ, τὴν μητέρα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐλοιδόρησεν αὐτήν, ὡς γεννήσαν δύο μόνα τέκνα. Τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἐπηκολούθησεν ἀμέσως ἡ τιμωρία. ‘Η Λητώ ἀνήγγειλε κλαίουσα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν τὴν προσαφθεῖσαν αὐτῇ ὕβριν, καὶ αἱ δύο αὗται θεότητες ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν Νιόβην, μὲ τὴν φοβερωτάτην τιμωρίαν. Ἐνῶ ἴστατο ἡ Νιόβη παρατηροῦσα μετὰ στοργῆς καὶ ὑπερηφανείας τὰ παίζοντα τέκνα τῆς, ἠκούσθη αἴφνης δια τοῦ ἀέρος βοῶντων, ὑπὸ ἀοράτου ἐχθροῦ ριφθὲν βέλος, καὶ ὁ πρεσβύτατος υἱὸς τῆς Νιόβης ἐξηπλώθη νεκρὸς ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδάφους. Αἱ χορδαὶ τῆς ἐκ τῶν χειρῶν του καταπεσοῦσης λύρας ἀφήκαν τρομῶδη τινὰ καὶ γοερὸν τόνον. ‘Η βολὴ ἐπανελήφθη δωδεκάκις, μέχρις οὗ ἐθανατώθησαν πάντα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, τῆς ὅποιας οὐδεμία κραυγὴ ἠκούσθη ἀλλὰ μόνον τὰ ὠραία χαρακτηριστικὰ δειστράφησαν ὑπὸ φρικώδους ὀδύνης. Ἀλλ’ ὁ Ζεὺς οἰκτείρας τὴν δυστυχῆ μετέβαλεν αὐτὴν εἰς πέτρινον ἀγάλμα ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιπύλου παρὰ τῇ Μαγνησίᾳ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἐκεῖ μένει ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ ἡ δυστυχὴς Νιόβη, ὅταν δὲ πίπτῃ βροχὴ ἢ λύεται ἡ χιὼν ἐπὶ τοῦ ὄρους, τότε φαίνονται καὶ δάκρυα καταρρέοντα ἀπὸ τοῦ λιθίνου προσώπου τῆς.